

IBRIS
Colecție coordonată de Călin Vlăsie

We know
books

Volum distins cu Premiul Editurii Paralela 45 la Concursul Național de Poezie și Interpretare Critică a Operei Eminesciene „Pomi Luceafărul...”, 2015

Editor: Călin Vlăsie

Redactor: Ioana Bogdan

Tehnoredactare & prepress: Marius Badea

Coperta: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICU, ANDREEA

Ce fluieră cămilele pe malul mării / Andreea Voicu. - Pitești :

Paralela 45, 2016

ISBN 978-973-47-2208-2

821.135.1-1

Copyright © Editura Paralela 45, 2016, pentru prezenta ediție

Andreea Voicu

Ce fluieră cămilele pe malul mării

- poezii -

REPEAT	5
VIRUS	6
INTERZIS	8
GOL.....	10
CUBURI DE ZAHĂR.....	11
EA	13
NU MAI VINE OANA?.....	15
DECAPITAT	16
PUTREZESC	17
ÎNCĂ	18
SPAȚIU.....	19
ÎNTRE NOI.....	21
MĂ AUDE CINEVA?.....	23
PROBA 0	24
TE VĂD MEREU ÎN OAMENII DE PE STRADĂ	26
BABA YAGA.....	27
OZN-URI	29
VÂNĂȚĂI ÎN VÂRFURILE DEGETELOR.....	30
GĂURI ÎN CER.....	32
PENTRU DOI.....	33
***	34
ÎNTR-O CUTIE	35
SUNT STELE CĂZĂTOARE.....	37
DANTELĂ.....	38
PE URMELE MELE	39
PLOAIE DE NOIEMBRIE.....	40
FILAMENT.....	41
PLOUA TORENȚIAL ȘI MARIA RÂDEA.....	42
TOTUȘI ȘTEFI	44
DREAM CATCHER	45
POPCORN	47

SĂ NE ASCUNDEM.....	48
NE MAI VEDEM.....	50
SATELIT.....	51
CÂTEODATĂ NOAPTEA.....	53
PLÂNGI CU LACRIMI DE CLOVN.....	55
LA FEL.....	56
EU CRED ÎN TĂTICU'.....	58
ALE NOASTRE.....	60
A REFUZAT.....	61
CHIRURGIE PLASTICĂ.....	63
OCHELARI 3D.....	64
PÂNZĂ DE PĂIANJEN.....	66

REPEAT

i-am învățat cum să doarmă
pe partea dreaptă cu fața la perete
și cum să-și bea cafeaua dimineața
au ajuns și să răspundă la
sunetul pe care-l face cuptorul cu microunde
când termină de încălzit mâncarea
într-o noapte le-au crescut picioare
și-au plecat
a rămas casa mare și goală
cu pereții albi și tablouri cu poze
luate din calendar
exact cum au lăsat-o și bunicii
ei s-au mutat
cred că o să înceapă un război
e parțial vina mea
am o pasiune pentru explozii
după o săptămână de căutare
m-am hotărât că o să dau vina pe ceilalți
pentru toate ceștile de cafea goale
și zațul din dinții mamei
melodiile puse pe repeat
mesele luate pe-ntuneric
și petele de vopsea de pe perete
pentru că-n fiecare cameră
e o altă copie a mea
care se-ntreabă
de ce nu s-a trezit mai devreme

în orașul în care toate casele sunt la fel
perdelele trase
fiecare ușă duce în același loc
viața este doar o succesiune de alb-negru
într-o carte
unde este întotdeauna aceeași distanță între cuvinte
aceeași lipsă de imaginație
au apărut pagini albe
prima fisură în zid
am făcut un pas dincolo de linie
m-am săturat de rutină
aceeași față privită în oglindă în fiecare zi
aceleași riduri adânci și mers încet
aceleași șorț enervant de curat
aceeași oră de culcare și mâncare fără gust
aceeași lume goală privită de la fereastră
nu pot schimba nimic
nu pot vorbi
nu pot protesta
m-ar alunga ca și pe ceilalți
scăpările din sistem sunt șterse și uitate
se rescrie aceeași poveste la nesfârșit
de când am dat perdelele jos
de când am început să nu mai dorm noaptea
să citesc și să îmi placă
să zâmbesc trecătorilor
să mă gândesc la mai multe lucruri odată
de când am început să simt
m-au bănuțit

așteaptă să fac mișcarea greșită
ca să mă scoată din carte
dar tot ce am nevoie e puțină atenție
o breșă
pe unde să pot dispărea
ne-au învățat să nu credem în moarte
ne-au controlat gândurile
până când am uitat cine am fost
până când am devenit o copie
și moartea ar fi o încălcare a regulii lor
ar însemna gânduri proprii
ar însemna bănuțeli
ar însemna haos
ar însemna o idee
un virus
și dacă am noroc
câteva pagini albe
s-a dat alarma de dimineață
ies afară pe pervaz
răceala grilajului pe picior
inima începe să-mi bată din nou
din depărtare îi văd venind către mine
cărând un sicriu negru
sar

într-o zi
 eu și ai mei am hotărât
 să ne retragem în pod
 acolo am dat și de bunica
 s-a închis aici
 încă după al Doilea Război Mondial
 îi e frică de
 ce-ar putea să facă
 în podul ăsta a trăit și a murit
 tot neamul meu
 întreaga noastră viață e aici sus
 într-o cutie
 nu am deschis-o niciodată
 m-am obișnuit să-mi spun că e interzis
 așa pot să cred orice despre ai mei
 dacă mi-ar spune că
 i-au pus o pușcă în brațe lui mamaie
 și au trimis-o pe front
 că mustața aia a lui tata
 e din zilele lui de glorie ca general
 că mama plânge nopțile
 pentru atâția soldați care-au murit
 fără să știe nici ei de ce
 i-aș crede
 dacă mi-ar spune că eu m-am născut
 în tranșee
 că ninge cu fulgi cenușii
 și se-auzeau tunurile-n depărtare
 i-aș crede

m-am îndrăgostit
 de o alternativă a noastră
 dar să spunem că bunica s-ar trezi
 dintr-un somn lung și fără vise
 și-ar veni la mine în toiul nopții
 dacă mi-ar șopti cu glasul ei plescăit
 că bunicu' străbunicu' și toți înaintea lui
 au fost și au murit în război
 c-ar fi o tradiție în familie
 dar că tata nu
 el știe de război doar dintr-o carte
 dacă mi-ar zice că mama plânge
 pentru că asta a făcut atâtea nopți
 și nu mai poate altfel
 că eu m-am născut aici în pod
 chiar în colțul ăsta
 și că ea nu-și mai amintește nimic
 din ce s-a întâmplat atunci
 c-ar fi fost un război
 c-ar fi fost tata cu mustața lui de general
 aș acuza-o că s-a uitat în cutie

nimeni nu știe că uneori plâng
mi-e dor de cămilele
care fluierau pe malul mării
când se întuneca
se întorceau în mare
George n-a mai ajuns niciodată la capătul lumii
tot din cauza lor
parada doamnelor șchioape pe tocuri
a rămas și ea undeva
rătăcind pe plaja albă
am mâinile ca două pungi găurite
nu mai sunt fețe întipărite pe zid
nimeni nu mai plânge noaptea
costumele goale nu mai merg pe stradă
nu mai sunt țigări stinse în paharele de coniac
flux reflux
te înfășor în jurul unui stâlp

CUBURI DE ZAHĂR

vecina mea are orizontul
până la trandafirii de lângă gard
iar Maria cea cu mărgele roșii
în capătul orașului
orizontul meu se adună
la munții albaștri
acolo te-am lăsat și pe tine
ți-am spus
eu mai departe nu merg
erai speriat
ziceai că nu ai imaginație
ai învățat totuși
cum să zbori seara
și să-ți schimbi culoarea ochilor
pe întuneric
toate astea le-am aflat de la Tom
motanul vecinei de peste drum
care a fugit de-acasă
odată cu porumbeii Mariei
îl țin la mine în pod
ascuns în lada cu jucării
și de la ora șase
până a doua zi de dimineață
stăm pe-ntuneric
mâncăm cuburi de zahăr
și îmi spune povești
despre cum o fi
dincolo de munții albaștri
spunea că ai devenit un alt om